

LEVEN
na
LEUVEN

KATHLEEN STINCKENS, JURISTE EN POLITIERECHTER

“Er schuilt nog altijd
een scout in mij”

In het VIER-programma *De Rechtbank* leerde het grote publiek Kathleen Stinckens (49) kennen als een strenge, maar menselijke politierechter. Meer dan 40.000 vonnissen velde ze intussen al. “Maar zware ongevallen wennen nooit”, zegt ze. “Gelukkig heb ik een uitlaatklep: dansen en tennissen. Als ik goed in mijn vel zit, ben ik een betere rechter én een betere mama.”

TEKST: Katrien Steyaert | FOTO'S: Rob Stevens

Googelt u even *Rueda de Casino*. U komt terecht bij filmpjes waarin dansduo's een cirkel vormen en, zodra er Cubaanse ritmes weerklinken, door de zaal of over straat wervelen. “Heel leuk om te doen”, glimlacht Kathleen Stinckens. Samen met haar man danst ze elke dinsdagavond. “We kennen al meer dan honderd figuren, dus als je onze groep bezig ziet, oogt dat best spectaculair.”

Dans zit in haar DNA. “Muziek, bewegen, je zo focussen dat je de rest vergeet: het maakt me heel gelukkig. Op mijn achttiende wilde ik dan ook naar de Antwerpse balletacademie, maar ik stootte op een *njet* van mijn ouders. Ik wou het toen nog niet toegeven, maar eigenlijk waren hun argumenten redelijk. Zo wezen ze me erop dat één blesure genoeg is om je danscarrière om zeep te helpen. Maar een andere studie kiezen vond ik moeilijk omdat ik geen duidelijke toekomstvisie had. Uiteindelijk ging ik voor rechten, net omdat ik daar nog veel kanten mee uit kon.”

“In het begin vond ik in Leuven mijn draai niet. Ik kwam uit een beschermd milieu en vond op eigen benen staan

toch confronterend. Op kot waren er ook geen gemeenschappelijke ruimtes waar ik gemakkelijk contact had kunnen leggen. Plus: mijn focus bleef op Hasselt liggen. Elk weekend ging ik terug om te dansen in mijn compagnie, om bij de scouts in de leiding te staan en om uit te gaan. Daardoor heb ik het echte studentenleven een beetje gemist.”

Willen winnen

“Ik was lange tijd een grijze muis in Leuven”, vervolgt ze, “maar gaandeweg bouwde ik een gezellig vriendengroepje op. Ook in mijn studie voelde ik me alsmat beter op mijn plaats. Toen we in de licenties meer echte rechtsvakken hadden, kreeg ik de smaak goed te pakken. Vooral de werkcolleges maakten de zaken tastbaar en dat vond ik heel interessant.”

Ze lacht. “Weet je wie een van mijn favoriete proffen was? Koen Geens (*nu federaal minister van Justitie – red.*). Ik volgde bij hem vennootschapsrecht en hij vertelde heel bevattelijk over actuele zaken, zoals de overname van de Generale Bank. Iedereen hing aan zijn lippen. Ik koos vooral fiscale en economische vakken, waarschijnlijk omdat

mijn toenmalige vriend, een accountant, veel vertelde over zijn werk. Ik wilde hem volgen naar de bedrijfsweld, maar omdat ze daar weinig juristen aanwierven, begon ik aan mijn stage bij de balie. Nu ben ik blij dat ik nooit naar de

“

Mijn kinderen
zullen je zeggen
dat ik een strenge
mama ben.
Ongeduldig ook.
Daarom waren ze
zo verrast toen ze
in *De Rechtbank*
zagen hoeveel
geduld ik heb op
het werk.

fiscale wereld ben gegaan. Ik dacht dat het daar gemakkelijker zou zijn omdat het er zakelijker en dus minder emotioneel aan toe gaat. Maar ik blijf net heel graag met mensen te werken.”

De carrière ladder beklom ze tree per tree: eerst advocaat, dan parketmagistraat, dan politierechter. “Op het kantoor waar ik begon, ging ik me specialiseren in verkeers-, aansprakelijkheids- en verzekeringsrecht omdat een ervaren medewerkster plots benoemd was tot parketmagistraat. Ik moest haar dossiers in ijtempo overnemen en werd in het diepe gegooit. Gelukkig ben ik iemand die zich dan helemaal *smijt*.”

“Ik mocht ook vrij snel gaan pleiten en tot mijn eigen verrassing deed ik dat heel graag. Ik had gedacht dat ik meer

schroom zou hebben om het woord te nemen, maar het liep vlot en ik vond het plezierig om te proberen om de rechters te overtuigen van het gelijk van mijn cliënt. Iedere advocaat wil winnen. Het is een wedstrijd, maar dan wel één die je niet op de man speelt. Na de pleidooien moet je met je tegenstrevers een koffietje kunnen gaan drinken, net zoals na een tenniswedstrijd.”

Kort lontje

De rechtbank wordt Stinckens' tweede thuis. Door de lange dagen die ze er slijt, is er in het begin geen tijd voor kinderen. Intussen heeft ze drie dochters. De jongste is negen en heeft duidelijk mama's dansmicrobe. “Vanaf volgend jaar gaat ze negen uur per week trainen als cheerleader. Haar oudere zussen zijn 21. De ene koos handelsingenieur aan de KU Leuven, de andere studeert binnenkort af als verpleegkundige. Ik heb hen altijd gezegd dat het belangrijk is iets te studeren waar je je goed bij voelt zodat je later een job vindt waarin je jezelf kunt zien. Als je jezelf op het werk moet verloochenen, hou je het niet vol.”

De jas van politierechter zit Stinckens als gegoten, vindt ze. “Ik ben nogal rechtlijnig en kordaat. Mijn kinderen zullen je zeggen dat ik een strenge mama ben. Ongeduldig ook. Daarom waren ze zo verrast toen ze in *De Rechtbank* zagen hoeveel geduld ik heb op het werk. Ze kunnen het nu beter plaatsen als ik al eens een kort lontje heb na een zitting. Op een voormiddag komen er 65 tot 70 zaken voor, waarna ik vaak helemaal leeg ben.”

De zaken die ze behandelt, gaan van verkeersongevallen en dronken chauffeurs tot snelheidsovertredingen en mensen die rijden zonder geldige verzekering. “Soms is het wel beangstigend dat ik maar vijf minuten heb om iemand te beoordelen. Ik zal daarbij zeker al eens in de fout gegaan zijn, maar als rechter mag je niet achteromkijken. Je beslist in eer en geweten en daar stopt het. Als je blijft aanmodderen hou je het niet vol!”

Vorbereiding is het toverwoord, vindt ze. “Als ik een minder goed voorbereide advocaat voor me krijg, word ik weleens kregelig. Je moet je dossiers en de rechtsregels grondig kennen. Dat zeg ik vaak aan stagiairs en aan de studenten aan wie ik praktijkcolleges geef: studeer,

COLOFON

Campuskrant, maandelijks tijdschrift van de KU Leuven voor alumni, personeel en studenten.

Een realisatie van de Nieuwsdienst

Hoofredactie Sigrid Somers, Reiner Van Hove | **Redactie** Pieter-Jan Borgeloen, Ilse Frederickx, Ludo Meyvis, Rob Stevens, Ine Van Houdenhove, Wouter Verbeylen | **Medewerkers** Katrien Bollen, Tine Danschutter, Iris Lambrigts, Shana Michiels, Julia Nienaber, Anke Vander Elst, Bregt Van Hoeyveld, Inge Verbruggen | **Freelancers** Katrien Steyaert | **Redactieadres** Naamsestraat 22, bus 5002, 3000 Leuven, T 016 32 40 13, nieuws@kuleuven.be | **Adreswijzigingen** KU Leuven Dienst Alumni, Naamsestraat 22, bus 5601, 3000 Leuven, info@alum.kuleuven.be | **Grafisch ontwerp** Jansen & Janssen, Gent | **Lay-out en zetwerk** Wouter Verbeylen | **Fotografie** Rob Stevens, Johan Van Droogenbroeck | **Cartoons** Joris Snaet | **Illustraties** Gudrun Makelberge | **Reclameregie** Inge Verbruggen, T 016 32 40 15, inge.verbruggen@kuleuven.be | **Oplage** 35.800 ex. | **Drukwerk** Eco Print Center, Lokeren. Campuskrant wordt gedrukt met milieuvriendelijke waterloze druktechnologie. | **Verantwoordelijke uitgever** Bruno Lambrecht, Naamsestraat 22, bus 5000, 3000 Leuven

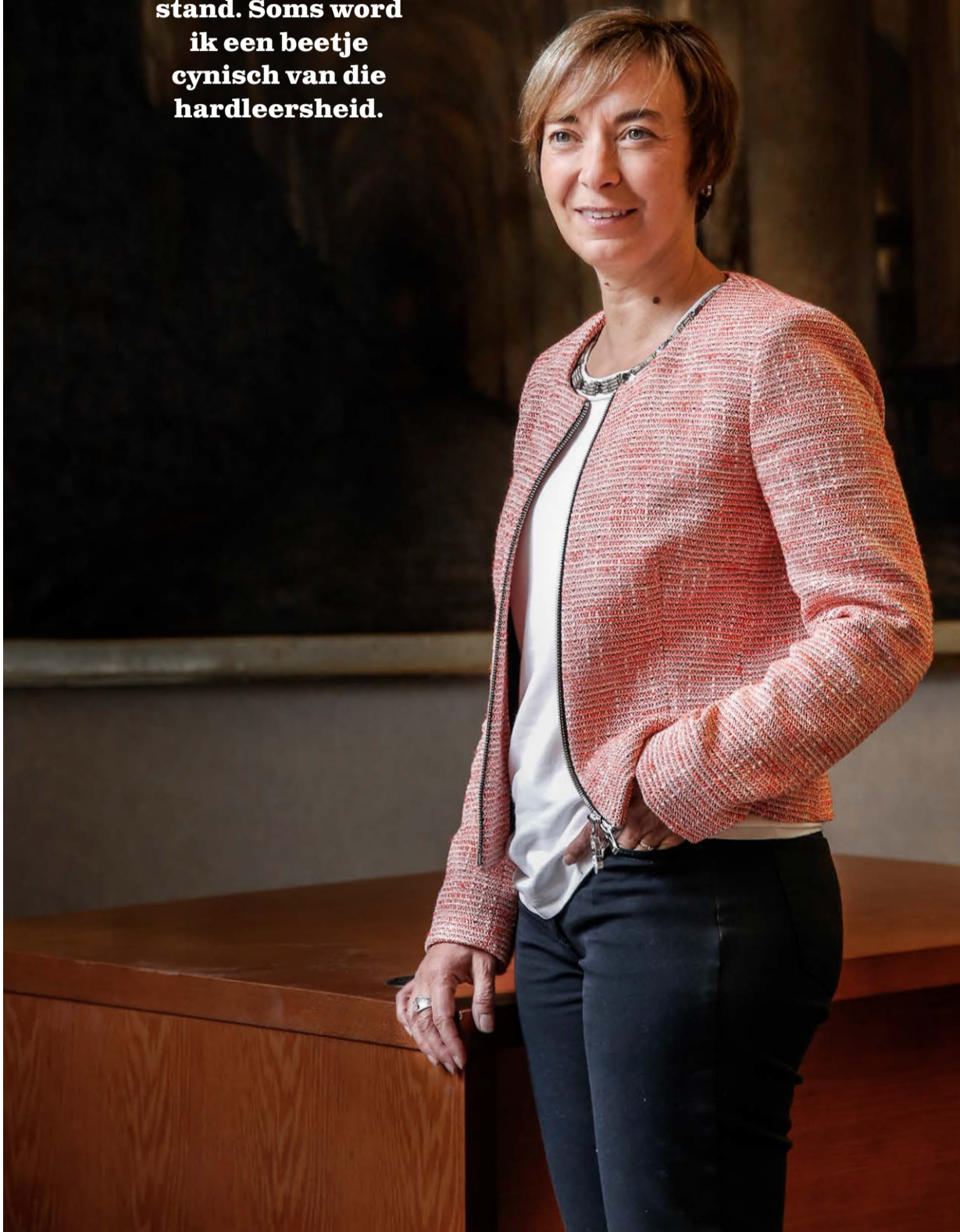
Een abonnement (10 euro / jaar) nemen of stopzetten? Stuur een mailtje naar nieuws@kuleuven.be

Copyright artikels Artikels kunnen overgenomen worden mits toestemming.

Het volgende nummer van *Campuskrant* verschijnt op 26 september 2018.

“

Als politierechter krijg ik de zaken met hoge promillages, en ik kan je zeggen: de mensen blijven drinken. Mensen van alle rang en stand. Soms word ik een beetje cynisch van die hardleersheid.

Wie is Kathleen Stinckens?

°1969, Leuven

Gestudeerd

1987-1992: Rechten (KU Leuven)

2002: Postacademische vorming multidisciplinair forensisch onderzoek (KU Leuven)

Loopbaan

1992-2000: advocaat aan de balie Leuven bij het kantoor Legrand & Vennoten

2000-2006: substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg in Leuven, afdeling politieparkeren

Sinds 2006: rechter in de politierechtbank in Leuven

2014-2018: ondervoorzitter van de vrederechters en de rechters in de politierechtbank Leuven

Sinds 2016: praktijklector aan de Faculteit Rechtsgeleerdheid van de KU Leuven

Privé

Woonst samen met haar man en haar drie dochters in Kessel-Lo

je persoonlijkheid van de rechter, en met dronken chauffeurs heb ik het heel lastig. Je kiest daar namelijk bewust voor, dus ik aanvaard op dat vlak moeilijk dat men excuses inroept. Ik juich het toe dat de verkeerswet deze lente een pak verstrengd is, maar vanaf 1 juli zijn we verplicht om in bepaalde omstandigheden een alcoholslot op te leggen. Ik ben bang – en daarmee verwoord ik het standpunt van veel collega's – dat onze keuzemogelijkheden daardoor worden beperkt. Het is net cruciaal dat we op maat kunnen blijven werken, want wij werken met mensen. Als ik bijvoorbeeld merk dat er een achterliggende problematiek is, zoals een verslaving, zal ik alles doen wat ik kan om de dader te overtuigen hulp te zoeken en, als hij daarvoor ingaat, om zijn straf aan te passen."

"Ik herinner me nog goed hoe ik een jongeman moest berechten die door drugs aan het ontsporen was. Ik kon hem overtuigen om in therapie te gaan en stelde de zaak verschillende keren uit. Toen ik uiteindelijk mijn vonnis moest vellen, had hij een verantwoordelijke job in de instelling waar hij was afgekickt. Dat gaf me bijzonder veel voldoening."

Chauffeurs die drugs nemen, blijven een groeiend probleem en ook alcohol blijft drama's veroorzaken. "Als politierechter krijg ik de zaken met hoge promillages en ik kan je zeggen: de mensen *blijven* drinken. Mensen van alle rang en stand. Soms word ik een beetje cynisch van die hardleersheid. Bij recidivisten zal ik dan ook mijn ontgoocheling uiten. Het probleem is dat ik zelf geen antwoord heb op de vraag hoe we dit kunnen vermijden. Controle blijft sowieso belangrijk – mensen ervaren de pak-kans in dit land nog altijd als heel laag. Nog strenger straffen lijkt me dan weer geen goed idee. De boetes bedragen nu al vaak meer dan een gemiddeld maandloon. Harde campagnes? Dat vind ik een moeilijke. Als ze te hard zijn, gaat het publiek zich te weinig vereenzelvigen. Maar als ze te zacht zijn, blijven ze niet hangen. Elke Belg moet zelf iets doen aan zijn mentaliteit als het gaat over drinken. Niet evident."

lees verder op P.16

laat zien dat je mee bent met de materie. Dan dwing je vanzelf autoriteit af."

Respect

"Daarvoor was *De Rechtbank* heel goed: om het brede publiek te tonen dat wij in de rechtszaal niet zomaar met de natte vinger beslissen. Ik besteedde elke week een volledige dag aan mijn dossiers, ik lees ze van a tot z. Het programma heeft er ook voor gezorgd dat wij rechters meer onze stem kunnen laten horen. Daardoor laten we zien dat we meer zijn dan robots die blindelings regels toepassen. Wij hebben ook emoties en zin voor nuance."

"De keerzijde van de medaille is dat ik persoonlijk meer in de media kom. Dat had ik onderschat. Herkend worden in de winkel of op vakantie is niet altijd leuk. Toen ik onlangs een glas stond te drinken op Werchter Boutique kreeg ik weer eens hetzelfde flauwe grapje te horen: 'Mag dat wel?'"

Als *De Rechtbank* iets pijnlijk duidelijk maakt, is het dat het respect voor rechters soms ver te zoeken is. Stinckens kreeg zelfs al eens 'dikke trut' naar haar hoofd geslingerd. "Of ze staan voor mij in short en op teenslippers. Tegenwoordig aanvaarden mensen het ook veel minder dat je hen terechtwijst. Ze voe-

len zich tekortgedaan en schuiven de schuld af."

"Ik counter dat door te zoeken naar een persoonlijk aanknopingspunt. Tegen een dronken chauffeur die onder een straf uit wil komen, durf ik te zeggen: 'Mijnheer, stel u voor dat uw kind wordt aangereden door iemand die evenveel op had als u en die ook zijn straf wil ontlopen. Hoe zou u daar als vader mee omgaan?' Meestal zakt de adrenaline dan snel."

Drank en drugs

Rijden onder invloed ligt bij Stinckens erg gevoelig. "In elk vonnis zit een stuk-

© KU Leuven | Rob Stevens

vervolg van P.15

Tuk op drukte

De voorbije maanden haalden weer een aantal schrijnende gevallen van vluchtmisdrijf de kranten. “Zware ongevallen wennen nooit”, zucht Stinckens. “Het probleem is ook dat in zulke gemediatiseerde zaken de nabestaanden vaak hoge verwachtingen hebben. Ik heb natuurlijk

“

Ik begrijp perfect dat je pas politierechter mag worden vanaf je 36ste. Je moet al in het leven staan en enige ervaring hebben om deze emotioneel belastende job aan te kunnen.

veel begrip voor hun verdriet, maar ik mag me er niet door laten leiden als ik moet straffen. Daarom probeer ik te focussen op de dader, te luisteren naar wat die te vertellen heeft, te kijken hoe hij zich gedraagt, ook tegenover de slachtoffers. Ik moet met alle aspecten rekening houden om dié straf te vinden die hem ervan zal weerhouden om nog eens dezelfde fout te maken.”

“Afen toe spreek ik een dader vrij. Dat is een heel moeilijke knoop om door te hakken omdat ik weet dat ik de slachtoffers pijn ga doen. In mijn vonnis leg ik uit waarom ik tot zo'n beslissing kom, maar dat is tekst. Ik mag als rechter geen

babbeltje doen waarin ik de straf verder uitleg. Dat is niet evident. Ik begrijp perfect dat je pas politierechter mag worden vanaf je 36ste. Je moet al in het leven staan en enige ervaring hebben om deze emotioneel belastende job aan te kunnen.”

“Een goede uitlaatklep voor mij is gaan dansen of genieten van *me-time*. Die was grotendeels verdwenen door de tijd die ik stak in mijn gezin met drie kinderen en mijn vele professionele bezigheden. Sinds kort bouw ik weer bewust *quality time* voor mezelf in. Dat is nodig, want als ik goed in mijn vel zit, ben ik een betere rechter – ik kan dan beter blijven luisteren – én een betere mama. Dat wil niet zeggen dat ik niet hard wil werken, integendeel, mijn dochters weten dat ik een drukke agenda nodig heb om ook thuis gelukkig te zijn.”

Bucketlist

Ze vertelt dat haar jongste piano speelt en hoe graag ze dat op een dag zelf wil leren. “Dat kan pas als ik meer tijd heb, want ik ga dan elke dag willen oefenen. Op mijn bucketlist staan verder: een boek schrijven, over het leven zoals ik het ervaren heb, en nog veel reizen. Ik hoop dus dat ik lang gezond blijf.”

“Ja, het is gevaarlijk om dingen uit te stellen tot je pensioen, maar als magistraat kun je nu eenmaal geen loopbaanonderbreking nemen. Pas op, er is geen gevaar dat ik uitgeblust geraak. Daarvoor is mijn job te gevarieerd. Naast politierechter, persmagistraat en docent ben ik ook lid van werkgroepen bij het ministerie van Justitie en Mobiliteit. Ik snak naar dat soort uitdagingen.”

Ze glimlacht. “Mochten er natuurlijk lezers van *Campuskrant* denken: ik heb een nóg betere job voor Stinckens, dan mogen ze altijd bellen. Het zal dan wel een even boeiende functie moeten zijn als deze. Eén waarin de mens centraal blijft staan en waarin ik een groot engagement aan de dag kan leggen. In die zin zit er nog altijd een scout in mij.”

REPORTAGE

AARD- EN OMGEVINGSWETENSCHAPPERS TUINIEREN
NAAST KANTOOR IN 'GEOGARDEN'

Groen achter de uren

In de Kapeldreef in Heverlee doen de snijbiet, maïs, bonen, pompoen en Oost-Indische kers hun best om te groeien in de schaduw van de universiteitsgebouwen. Sinds maart hebben de wetenschappers van het Geo-Instituut er een stukje braakliggend land ingepalmd en omgetoverd tot een kleine oase van rust, met bankjes tussen de eetbare bloemen en planten.

Tekst: Ilse Frederickx | Foto's: Johan Van Droogenbroeck

Op een zonnige middag in juni zitten de banken van de Geogarden goed vol met lunchende geologen, geografen, klimatologen, bio-economen en andere wetenschappers uit de buurt. “Nu is het nog rustig omdat de studenten blokken. Maar soms moet je bijna reserveren om nog een plekje te vinden”, lacht professor Constanza Parra (*foto hieronder*). Ook zij werkt in het Departement Aard- en omgevingswetenschappen, dat gehuisvest is in het Geo-Instituut.

“Ik liep al een tijdje rond met het idee voor een tuin met eetbare bloemen op het werk. Niet alleen omdat het mooi is, maar ook omdat het aansluit bij het onderzoek van onze afdeling Geografie en Toerisme. We hebben een onderzoeksproject lopen over stadstuinen.”

Constanza Parra vond een *partner in crime* in professor Anton Van Rompaey (*foto rechts, met schoffel in de hand*). “Als het aan mijn collega had gelegen, was ze aan *guerilla gardening* (tuinieren zonder toelating op braakliggend land – red.) begonnen. Maar dat heb ik haar toch afgeraden, uit schrik dat de eetbare bloemen op een mooie dag gewoon weggemaaid zouden worden door de technische diensten”, grinnikt hij.

Tussen de blokkendozen

De tuin moest niet alleen een mooi groen plekje worden, maar ook een ontmoetingsplaats, benadrukt Van Rompaey. “Dit is een campus uit de jaren 70, met de typische blokkendozen, gebouwd vanuit het idee dat je hier enkel komt om te werken in je kantoor. Er is

